

dragan babić pećko

ZATVORENOST

pjesme

Dosadne riječi sipah jezeru
čije ih vodeno biće pokaza
strepnji samoće
što čuva bistrinu sporosti;

borio sam se da te laži budu ljepše,
imao zapete odgovore
na zamišljena pitanja sumnji

hoću li sada iznad kamenog dna
moći otpuhnuti
taj težak oblak

sloboda

PORAŽENI

1.

Misliš da čekaš sam,
nevidljiv i uspavan
u jasnoći

Svijet jeste smrtna igra,
ali to što radiš nije čekanje
zapravo ne spavaš
i to je jedini u tvome snu loš znak

Sve što radiš bježeći od tuge jeste tuga,
a nema tuge
jer voliš ono što ti treba,
jer voliš ono što te treba

Pa se ogledalo ruga,
njemu je znati jednostavno

2.

Strah sijevne oštricom na kojoj je Mjesec
a nož poznat ko prijatelj

Sloboda je na kraju puta smrt
ljubav je smrt
nije moguće ni voljeti,
a ne željeti smrt

Boljelo je i boli.

Nikad se sloboda neće moći roditi,
jer mi smo je od želja slijepili
tako smo i ljubav prevarili

Zbog smrti smo sami.
Zbog bola.
Zbog sigurnosti.

3.

Za istinu sam u sebi
stvorio osobu što laže;
da je čujem

Za ljubav sam u sebi
čekićem ubio osobu što laže;
to je sad srušen zid

Nema me ako čekić ne tuče
preplavi me strah
da život traje

Usred neizvjesnosti, boli čekanja
hrabro je prevoditi smrt
na jezik ljudi

jer govori da je krutost njena
i da važno je živjeti do kraja
zbog znanja

4.

U svemu je sloboda – ima je i ugašen panj
ono što gorjelo je u Ideji bila je glad
ona mora umiranjem govoriti o prošlosti

U svemu je napravila
mjesto dovoljno za krila
i iznad krila neba dovoljno za strah

Nevidljiva je ljepota,
riječi su mudrije što je dalja istina,
to je njen način stvaranja pravde;

svu ljepotu sebi vuče zbog onih
koji fijuk među kamenjem slušati znaju
dok se kamenje ruši

U svemu je kao i sve ono što ne postoji
nema je,
nikad je nije bilo i neće je biti

5.

Probuditi se i nastaviti sa životom
nastaviti voljeti zimsku ledinu smrznutu travu
tužno mahanje granja

Govoriti sve manje, ne spominjati druge ljude
biti nespomenut

Misliti neprestano izvan značenja, odvezati apstrakciju
pustiti putu put; stati i osvojiti mjesto

Slušati kako sjećanje
uspoređuje brujanja prošlosti
sa sadašnjim ćutanjem
čuti sutrašnji dan

Pametno sa dosadom se nositi
kao da nije rijeka

Probuditi se i slijediti glad;
sad kad se zna granica sreće zidati u kamenu
pisati po zraku i voljeti sve

Govoriti sve manje,
misliti dalje
jer snovi kad podražavaju istinu
tope led samoće što se stidi

ISTINA

Istine nema
tu u brdima zadnji put je viđena
vidio je stari zec
a njega su sustigli psi

raspredanje o tome ko je bila
sve je mudrije
dato joj je da bude simbol
podražavaju je pokreti
traže misli

postala je sebi samoj ono što je dim vatri;
nemoćna pred vjetrom
prisiljena na apstrakciju sveprisustva
kao kisik

samoća ju učinila bezbrižnom
živi svoj život
poput prošlosti

LIVADA

Zbacila je kamenje
pa je okružena zidom

nebo šapuće joj svoje besmislice
zato oprezna je kao škrtac

noću ne obilazi sjećanje
radije čita zvijezde,tako ostaje ista

ne znamo šta misli,ne znamo njene laži
tako je sa svima sa kojih sunce odnosi kapi

kada saznala bi za strah
jadikovka njena ne bi imala kraja

Zato je u ljubavi sa kamenim zidom sretna

PUTOVANJE

putovao sam, dakle, išao prostorom;
željeh ne gledajući vidjeti istinu
- putovah kako saznao bih zašto putujem

ničega ne nalazim prisjećajući se
želim nepromijenjen ostati, ali idem
znajući da biti viđen nije biti stvoren

putujem kako nestao bih kao ono što nisam nikad bio –
sjedeći kao slika među živima,
da ne bi gdje drugo našao me iko

to ne završava, to je stvarno

i to kako je napušteni život kao trud koji zida zid;
kad poplavi tugu more bijesno
prozirno je kao čaša vode
jer ne postoji
ništa
do slobode

ZATO

Nije me išlo da noću slikam noć;
tek paleći svjetlo otvorio bih prostor
kroz koji ispadale bi riječi što nudlie su nova pitanja,

moja nesposobnost bijaše strastvena,
slabost čudesna

Zato što uzimah dato nisam bivao lošiji od prkosa
što ne želi, neće odgovoriti borbi koju svjetlo
isuviše lako ruši

Žao mi je što sam mudro upalio luč;
krivo mi je što pobjedio sam noć
- nisam trebao umirivati čežnje.

Možda puhnuh gdjekad u more koje ne mari
i to me uzdignu ka daljini
sa koje tužno prevrće se život

NE VJERUJ

Ne vjeruj, osim bijesu u sebi,
kada priča ti se o koracima ka naprijed,
o ustajanju iz prašine, o uspravljanju,

jer ne postoje,
nije nikad bilo slađih lažaca; lakoćom golicaju srce,
požuruju riječi
nudeći željen ton, logičan slijed

Ne vjeruj,
počuj glas uvrijeđen
nije bez razloga njegov bijes
probudi se

Ne veruj da sličnost sa tihima
može dati išta osim truda i straha
to je polje potrebito što raduje se jeseni

koja samo šapne tugu koja otad
imati može značenja
više nego što je sreća ikad bilo

KADA SAM OTIŠAO

Nisam vidio ništa osim predgrađa
i podnožja;
uzalud sam otvarao oči ćutao slušao;
usitnjeno vrijeme tuklo je kao kiša,
između trenutka i trenutka
nije bilo mira koji bi se raširio
izvirio iz papirne slike

Nisam zaustavljao pogled dok bih uzvraćao osmijeh
ipak nisam saznao nijednu od tajni
mrak je usred značenja prekrstio svoje vodene ruke

Oči su govorile, govorile o dosadi – sjale svoju tugu
- između stubova od svjetla borile se mlako protiv iluzije
gubeći svoje tlo

Otvaramo jesam usta, ali uzlovi ostaše uzlovi.

Gledah zato oko sebe kako otpada boja kao snaga
Sa mojih želja, gledah svoje nepoznate snove
Kao budućnost koju znadem, vidjeh samo zavjesu
Okolo odgovora, vidjeh pitanje: Zašto?

A to probudi me kao glad
širina tog sivila dizala se poput magle
koja vratila je moru njegovo
i dobiće jednom sebe

IZLAZAK

Crveno puca primorje snom što kao jednorog
Tutnji dižući lagani prah zemlje i time
Vezuje čvor pamćenja

Iz tog izlazim zatečen; nisam još budan
dok nazivam ovaj dan u koji doplovio sam
umoran nesvjestan

Oduvijek se bježi, ali spasa nema.
Ulica je zamka i u njoj su stranci, iz nje izlazi se
u drugu ulicu, a kada nestane ulica labirint postaje
isuviše široko polje

sanjam grabovo grmlje, ne odustajem

poljubih smrt kako pustila bi slobodu
da izbriše beznačajne godine iskrivljene
jarkim zorama pa venu, ostajući hladne u snu
kako mogao bih i tamo prepoznati sebe

DRUGI

Kada ugledao sam krug to nisam bio ja,
ja bijah onaj što čudio se

Nisam odmicao se od straha predaleko;
ko bi tražio me lutao ne bi kad bi osvrnuo se

A kada gledao bih put bijah onaj ukočeni
drugi opet

Slijedio sam sebe jedino znajući hodati u snu.

Postao sam onaj koji ćuti kada zavolio sam
šum krila

Možda konačno u tišini postanem
taj kojega tražih strahujući

BEZ LJUBAVI

Ne možemo voljeti
lijeni izmisliti osmijeh
ne možemo ne željeti ljubav
isuviše snažni izbjeci suzi
ne možemo

duše krila imaju zaboravili smo
samo smo kuća postojanju
nastavlja se i bez nas
kao da smo otišli

zavjetovali smo se krutom zahtjevu sile
zatražena je odanost upornosti
obaziremo se – ostali smo pri zakonu

prikrivajući strah izgovaramo riječi razgovora;
odmičući tijela pružamo ruku obećanju;
ako vragu ne vjerujemo vraga nećemo iskusiti

praznina obuzima nestalne
grize nas samo podmuklost dosade
ona sapne lažima noge najtiše

i gdje ćemo bez ljubavi
jaki i odvažni
vjerni sili što pobjegne
čim zašušte krila

JAD

Iz sebe najsvljlje prebrajam
umoran od raskršća i mostova
opamećen i žalostan

dubokim uzdasima pritiskam
sve sporije disanje
uspoređujući u sebi mračno
sa gradom od svjetala
i nebom od daljine

Utvrdžujem jad.

Uspomenama kao poznatim ulicama
zatvorenih očiju žurim
bježim dvorištu sreće
a tamo nikoga

Otvaram oči i mrzim
snagu zida ravnodušnost asfalta
tamu parka
i vraćam se tuzi
jer putovanje bijaše laž

ali ja bijah istina

LAKO JE POBIJEDITI

Izbrisati će ponor;
prvo će misao ispriječiti nevjericu,
nebo svjetlo,
potom proći će vjetar slikom,
osloboditi misli

Moći su ustoličene;
ne idu nikuda; ne znaju znakove,
izgovaraju prijetnje

Lako je pobijediti,
ružnoga vrijeđa osmijeh

Možda hrabrost piše ovaj stih,
iako nemam kud nego otkriti tajnu:
u obično jutro poljubiti ružu
u svome dvorištu i nasmijati se jutru,
potom sjetiti se sna mahnuti

jer kad odlazi
odlazi zauvijek

STVARNOST

Misliću o stvarnosti kao da je nema
tako se zove u posjetu i ljubav

U samotnost povlačeći se što dalje
zvuku koji poništava je dajem joj ime tišine

Tražeci je u očaju utjehe vidio sam bol i
nikad spoznao visinu zida vezu strahova

Uporno ću tvrditi kako nema je izgovarati
poziv sipati bezvrijedne moći vjetru

znajući već kako dolazi kad klone sve ostalo
čekam da padnu dusi smijeha i dosade

ona je tiha nije ni šapat ona je unutar osmijeha
a izvan glasa u mislima nevidljiva sjena

na vrhu igle može stvoriti bolji svijet
ali odabrala je biti svugdje

NEMOĆ SUDBINE

Ono što se nije dogodilo
a trebalo je
stvorilo je čekanje

Život je podijeljen:
življenje, čekanje
i nada u susret

valja ispražnjenom nadom
prekriti čekanje
otud vrijeme

Želim ne biti stanovnik toga
Želim beznađe da me udari
najjače što može

lažljivim vremenom
praznim životom
ljubavi koje nema
samoćom

Do bitke neće doći.
Ne može.

PONAVLJANJE

Bilo je to davno
I događa se sad; kao neprestano
rađanje savršenosti

Rušenje traje trenutak, sjećanje obnovi
pređašnji izgled – sjetni pogledi uspravljaju
noćnu sjenu

Sa takve visine tužniji je grad
po tom tornju ne penje se

kao ljubav što samo licima premećući
vara kako vrijeme odlazi za ugao
pa sačeka i opreznog udari trajanjem
starca zbuni nečekanim istim tonom

nezaustavljivo je stalno ponavljanje
stvaramo bezizlazne svjetove
osjećamo ništa

bilo je davno
kada je srušen i pometen
kako bismo slobodno zamišljali svoj
osjećaj

TRAJANJE

Korisnosti dajući snagu
za zrnca sreće,
svijetle trenutke
– traje vrijeme

Pamćeni bjehu dani
koje praznina nije našla
koje voda nije podsjetila
da nepromjenjiv je krug

Raskršća ispraćaju
ispućeni umor
svjetlom prašnom maramom
i pejzažom

sklapa se sreća
ili negdje raste drvo
čežnje u sjećanju su
ili u nadi

osjećamo ljubav
ne znajući zašto

ONA, KOJA NE MOŽE

Previše sumnji
Oduzelo joj ponešto nježnosti
I razlog da napusti san u kojem se gleda
Dok se bori

Budi šuma pa će uši mnoge tražiti te
A govoriće za tebe vjetrovi
Dirati te oblaci dok čekaš svoje
Prijatelje

A ona stoji sve grublja
Ta tišina kao da vrišti
njenu suštinu nečujno
i kao da ne postoji

jer oni što usred dileme čekaju
nadom strpljenje kupuju.
Probudi se!
I sve to će nestati

O PADU

Tamo gdje su riječi našle put odlaska
sklad je najpotrebniji, jer ako ne stvaraju viziju
one se kao voda slijevaju niz kameniti pejzaž;
odlaze da ih više ne prepoznaju

One što im govor ne daje krila boluju
od smrti zaborava koja zamahom kose voli
vrijeme pretvarati u prošlost i stvarati sjećanje
vraćajući nepotrebno natrag

Laže i ljubav ako pomisli samo na sebe
dok se gleda u ogledalu takvih želja.

To jeste ćutanje.

O padu misli svaki glas i boji se sjećanja
u koje pretvara se sve, jer visinom vlada
vaga koja ne zna nego ispružiti ruke
samotnog gorštaka što nije vidio strah.

***ispod
svjetla***

SRAM

Raste
taj visoki jablan.

Skupio je svoje srce uvrh krošnje
boji se visine
i boji se vjetra

Ljudi prolaze ćutke kao mravi
boje se visine i boje se vjetra

Nije živ – život ne raste.

On se samo uspinje, bježi
i kao bilo ko drugi
što skriti se ne može

Stoji.
I boji se.

SPOROST

dočekaó si
sporost
uhodanost

nekad, kada se spavalo
letjele nisu samo ptice
sada samo grad

sumračna svjetla
ispresjecala mrak
bijeg od čekanja, potom čekanje

išarali su putevi po brdima
povijest

polako
hodaj kao da se zaustavljaš
kao da si promašio
i vratićeš se
a ne želiš

ne želiš ni stati
ni produžiti
ni vratiti se

želiš samo ugledati
ono što promatra te dok ga gledaš
ta je radost kao krv
koja zna

što je poput mraka
to jeste u mraku
to jeste mrak

ŠKRIPA

Povrh tišine slušam škripu
Sporo odlazi vrijeme prazno
I vraća se umanjujući prostor budućnosti

Tišina je ispod boli
Ono što duboko je niti spava niti umire;
Samo se promatrači smjenjuju poslušni sudbini
Dok pokazuje zagonatke laž

jedina igra, kada ne preostane više bilo čega
jeste traženje po tišini, šumova što manjih
pa radost svoju stišavati
kako bi se i dalje mogli čuti

ZATVORENOST

Sve je sila, sve gleda.
Shrvano sopstvenom svrhom.
Radost privida,
mnoštvo pogleda koji sjaje kada ih se gleda;
štedljiva je sila, jer mučno je biti.

Sve je samo.
I gladno, da bi dalje živjelo;
duše teške svijetle
znajući kako ne postoje razlozi

samo mrak,
nedostatak vida,
zatvorenost.

Treperi se;
odlučuje klatno koje nema um.
Vodi ono što ne zna Put.

Ono što je stalo jeste prošlost;
to ćutanje gleda nas uvijek,
a samo katkad osjeti se Prisustvo.

Sve ima oči,
sve vidi.

ISPOD SVJETLA

Dosadno je.
Vrijeme je kao lopov usred pustinje
želi vode nekoliko kapi.

O štapu gega se zmija koju šalje oprezni Đavo
nekoliko svojih riječi ponavlja
zahvaljujući zaboravu.

Umorni svijet još da zna gdje su konci, klonuo bi
– dotad zlato budnim drži
kako muve tako mačke.

Dosadni razgovori mršte se
na otvorene prozore
ćutanje spušta se kao noć.

Ne odlaze niti vraćaju se radoznali,
radije izviruju.

Samo vrapci još trude se
krilima i srcima svojim.

PARIS, LJETO (Nekoliko slika)

Svijetla Zapada
barikada samotnih

Sjaj automobila
Potkresan grm najavljuje srdačnost bijelih stvari
Ulice cvijeća dovedenog mirnog
u pristalost

Blagost očiju treperi ljepotom
umivenog sunca
Unutar gladi stješnjen, urlik, obasjan spava

Navika traži borbu bez prestanka
Oči zabrinute uspoređuju hladne žurne korake

Mirišu žene –
otvorenim leđima zatvore usta

Zvukovi guše
krovovi lovorovi sijeku zrake
Vjetar na dlanu prašini pokazuje nevidljivi put

Slatki limuni
iznenađeni svjetovi
sjećanje tijela
Ljeto

ŽALUJ

Žaluj
To je slobodno
Vjeruj sebi – nemaš nikoga

Voli sve
Reci ono što želiš reći
Potrudi se i biće to slika

teška
jednostavna
kao dodir

PLAČI

Plači!

Zar ćeš zadržavati samo tu neveselost
nikog nema sve će ostati tu

Plači zbog nepravde.

I kada ti je žao.

I kad više ne možeš.

Sve dok te dira daljina i zove dubina
zastajkuj na osamljenom mjestu
gdje ukazuje se blizina

Onda plači.

Nemoćno.

Padni da bi ustao

nestani da bi nastao

Plači.

MOJA

Boli
Nečujno i nevidljivo prijeti
kao riječ između riječi,

eh da je zaboden nož,
da je udarac,

Nije.

Pokušavši je ubiti shvatio sam je;
shvatio sam sebe;
to kucanje koje je život
taj govor što je disanje

da jeste moja bit
zauvijek

****

Neću čekati.
Zaboravljam odmah.
Prije nego krenem misliti o...
već ne znam.

Osjećam kako dobro
ne govori mi kao prije
ne nalazim prijekore
prebirući riječi

Sjediću neko vrijeme sam
razmišljati o ljubavi
novi prizor
dodati u sliku

Volim
koristiti zaborav
iako uvijek se sjećam
svega što zaboravih

iskrsne
navrati
bane
izviri

Zato ne čekam
suvišni zaključak
dajem te sjećanju
i osmijehu

VIŠE VOLIM

Ljutnje
vode udaljene slike
previše brzo

izbjegavaju
logičnost mira
poput zla

i nije snaga
koju si ispoljio
više tvoja

čemu se nada
ta zbrka

osobnost iza zida
tugom igra se
iščekuje nadu

više volim
stajati u košulji
šiban vjetrom

VELIKE SU...

Velike su sve riječi
kojima opisuju ljubav
željni

Tužno je svako
čekanje

postaje veće
što je dalje

postajem slab
među tim džinovima

iako ne bojim se
izbjegavam ceste

velike su sjene zaklonile sunce
zato put
tražim srcem

NASTAVI

Nastavi hodaње
Ne ubrzavaj

Diši ravnomjerno
Nisi zec

Hodaj kao probuđen
I neka te ne vode misli

I sa staza sklonila se trava
Govor je pripremila i noć

Ne tražiš kada ideš znajući da
samo nastavljaš hodaње

jedino tako
govori san

TAJANSTVENOST

Ne mora biti skriveno ni duboko,
ali tako živi
prognano daleko,
kao dubina mora

I lako se dozove mir;
teško je što govori
zaustavljeni odraz

time su izgrađene samoće
prostim objašnjenjem
mudrim odmakom

uvijek kad sam budan
puštam da mi riječi dolaze same
i kao onom ko ih voli
daju ono što znaju

Osluškujem vijesti iz slobode
i ćutim o tome

ODUVIJEK

Zauvijek će ostati razlozi, kosti ih znaju
otplesati, ako zatreba,
ako se zaboravi,
ako neko sumnja

Strmo kapaju varke i to je ta brza smrt
koju traži moja nada,
jer nema drugog, jasnijeg načina

Vraćam se prošlosti nalazeći taj pokret
izvan vremena kako se trudi ponoviti
cijeli svijet

I kažem sebi; to je to svjetlo
pod kojim jesi ma gdje bio.

za sebe

GODINE

Zaustavljao sam se uvijek kad ugledam kako ptice kruže oko budućnosti – nasmijah se godinama kroz koje prođoh, nadi da je sve moguće – to dozva ptice i stvori se crna crta ispred mene.

Odlučan sam ostati ovdje gdje vidim.

Saznanje je široko ako je skupiti se u tačku moćno.

Biti slobodan u razgovoru sa najcrnijim pticama i osluškivati nepomičnost sudbine koja kad raširi se u saznanje jeste bol i ništa drugo.

Ono što odlučilo je i dalje biti nejasno prepuštam hodanju. Odlučan sam ostati i slušati. Prvi put nakon što sam napustio vrijeme osjećam godine kako govore o slikama – to je moja buduća tuga.

PRIHVAĆANJE

Cijelim putem mjerio sam udaljenost
koju trebao bih prijeći da se vratim.

Nisam nasloniti mogao svoja leđa na prijatelja
– muzika je divljala – samo dubina samoće držala me;

ljubavi svjetlost kroz mrak zbilje slikala san.
Borba je iz razloga stvarala značenja.

Ništa me nije dotaklo, osim tame.
Zaslijepljene oči mračne oblike čitajući stvorile su dušu
mirnu. Ona koju nosih, lako donijela me ovdje.

Probudih se u koži luđaka. Sretan.
Mjerim udaljenost koju trebao bih prijeći da se vratim.

DOSADA

Otkad ne vidim sebe u drugima živim sam čekajući da posvijetle boje.

Morao sam otkrivati u drugima kako me vide kako ne bih odlutao.

Zato sam se zaustavio.

Osjetih dosadu kako me slijedi postavljajući zaljubljena pitanja.

I otkad dosadu volim ne doživljavam je kako je doživljavate vi!

Još odgovaram na pitanja.

Upoznajem beskrajnu veličinu potrebe za davanjem i zato joj dajem sve.

NEKOME ILI NIKOME

ne moram zaboravljati, niti praštati; sklonjen sam
daleko od puta; volio bih postati nalik na simbol - značenje
bez stvarne
potrebe da živi

pa obećah sebi nećeš biti nikad ljut - to je
kad se ravnodušnost zbuni - naučio sam se
govoriti u tačkama i crtama, opasno je
izazivati osjećaje

da bih ostao daleko učinio sam razgovoru uslugu
zato ćutim dok govorim - ne smije djelo imati učešće
u apstrakciji - izgovaram paralelu

govorom opisujem naličje tajne
jer ono što istina jeste, istina radi

DILEMA

Oživljavajući uspomene otvaram sjećanja
pokazujući danas čudan trag koji smo ostavili

Ono nad čime nemam vlast ne može mi ništa,
ali doziva to mnoštvo, jer treba svjetla gomila

Riješiti dilemu da bi se sačuvalo srce treba
i treba takve težnje ostvarivati,
ili pridružiti im osmijehe

STVAR

Ova sama stvar oko koje postojim čuva me
otkad smo se sreli u jednoj uličici

Strašno je lako bilo postojati dok nije stekla
krila; morao sam rasti, to jest otvarati se
nebu

Ja sam tužan s njom, jer nisam ona,
ona je sa mnom sretna - ima slobodu
govora slobodu odlučivanja

Strašno je lako postojati.
Rekla mi je da ne brinem.
I ne brinem.

VIŠE SE NE VRAĆAM

Borbi se više neću vratiti.
razmišljam o mogućnostima;
Usred sam ćutanja
zaustavljam sve što raste
borbi se ne vraćam, to je bilo

uspio sam stići u muziku
zaustavila me ljepota nevinosti
– zaljubljenost samo stišala se
da bi hraniti mogla bijes

Ništa ja sam.
Vodim za sobom nepostojeći čopor kojemu
samo znadem lijepo dati ime zbog plakanja;
suze jesu način da se ode da se ishlapi,
odbije preostali razum

Volim nikoga; neznam šta se događa
ko treperi mojom dušom koga mrzim,
odluka da ne pogledam u oči toj rasutosti
daje bogatstvo

Zato se ne vraćam borbi

VOLIM

Stojim na mjestu.
Razmišljam o riječima kako bi pukle
staklaste misli.

Ideja ne dolazi sama, to je njena igra - dovodi ljepotu
da se čudimo.

Znamo šta su misli, mi koji se ne budimo
i smijemo se zbilji; sudbina će se smekšati
ona želi naša srca ugrijati vjerom.

I zapravo se ništa ne dogodi osim osmijeha,
jer ne smijemo reći da se poznajemo
kako bi ostao slobodan zrak.

Ostajem na mjestu.
I znam.

JEDAN POGLED

Bez radosti nad dolom pustim dug pogled
u beskraj javljajući daljinama svim kako
nisam uplašio sam sebe hirom duge
brdovite vrleti od malih pobjeda

Doživljavajući mišljenje svladavam
krv što bi jurnula na mig oka stvarajući
osjećaj taj jadan - sreću

Zato povratak je novi put; druga lica isto
težinu odbacuju, to svakoj sreći krila širi
- tuga je mjera svijeta - napušten od svega
biva ko za ciljem kao suncem posrće
uvijek nadomak, nikad tu...

To vidim.
Ne nastaje li tako zlo?

MISLEĆI O PROŠLOSTI

Daleka izgubljena ljubav otpočetka voli drugoga;
samo vrijeme prolazi mijenjajući lišće i ljude
– i zidovi stare

Ono što bi trebalo biti sreća, a nije,
vodi odvojen život

Ne mogu izreći svoje mišljenje o prošlosti
jer je volim
jer ne postoji

Ustalila se lažna pretpostavka što nezgode stvara
da dokazala bi ljubav

Ono što trebalo bi biti sreća vodi odvojen život
pokušava ispraviti stvari otpočetka

ZA SEBE

Ostavljaju me sumnje, znam odlaze za
plime; lijepo za gledati je razigranu pjenu
pričljivu kao svjetlost srca

Stvoriću još
za sebe uspomena

Neizgovoren je taj razum kojim
priroda tišinu provlači pijeskom,
skriven u svakome ko vidi
mrak razdvojiti na čestice bljeska

Snaga je san odlični što nađe
načina da kola razdvajajući vrijeme
koje stoji u dnu čekanja kao
sjećanje svezano za sreću

Stvarati se dalje mora
za sebe

IZJAVA

Ponešto od praznine i odjeka tišine prećutavši
složih među prve rečenice što sam kao stepenice
dizao da vidio bih dalje, još danas nosim kroz sadašnjost

stari tragovi dočekuju kao razočarenje umornog i pilji
kao dnevna sova ka tamnoj sjeni, svome snu drvenom
koji kazuje joj sovlju sudbinu

Svaki put kad odškrinem tu neizrecivost probudim se
kao pozvan da se čudim mjestu što odabere bol
da prikaže znake dok se slika leđi

sve manje vidim
sve manje me boli

MJERA

Iščitavajući sopstveno značenje
sramota jeste ta što me je pratila kroz svaku pomisao:
Nisi ti rekao ništa
Nisi ti uzrokovao ništa

Dao sam joj takvo ime jer sam čovjek i potreba
da mrzim sebe ispod svake želje kopa rupu

Dugo mi je trebalo da shvatim ko sam

Otad ne mjerim riječi sobom
Mjerim riječi tobom.

NASTAVLJAM PUT

Oko će raširiti svijet iz kapi suze samo da bi
iz razloga stvorilo bjekstvo – razumijem tu suzu,
iako je gledam, samo kad se
izdaleka osmjehuje

Osjećaji nisu važni
ne mogu ni kroz razgovor provesti misao
bez boje
ta loša muzika bira strane

Zato, zadržaću riječi.
Samo se osmjesi pozdravljaju
klimaju glavom oči stvaraju vrijeme,
proširuju tren

Mislio sam o sebi
da bih probudio nadu
da je vidim
i nastavim put

Dragan Babić Pećko

ZATVORENOST

SLOBODA ----- strana 3

ISPOD SVJETLA -----strana 26

ZA SEBE -----strana 42

Knin, 03. 01. 2017.